

Nr 97

Av herrar **Svenning** och **Lindkvist**, om en differentiering efter kvalitet vid statlig långivning för bostadsbyggande.

(Lika lydande med motion nr 81 i Första kammaren)

Mycket stora ansträngningar har under senare år gjorts för att öka bostadsbyggandet. Bostadsproduktionen i vårt land ligger numera på en relativt högre nivå än vad andra länder för närvarande kan prestera. Det är ingen tvekan om att bostadsförsörjningen under senare år markant förbättrats. Till icke ringa del är detta ett resultat av den samhällliga bostadspolitiken.

Bostadsbyggandet är i hög grad en framtidsinvestering. De bostäder som uppförs i dag kommer att nyttjas under årtionden.

Med den starka stegring av välståndet som man även i framtiden med stor sannolikhet kan räkna med följer helt naturligt också höga anspråk på bostadens kvalitet. Under sådana förhållanden vore det naturligt om samhället i sin bostadspolitik, som har ett betydande inflytande på bostadsproduktionens omfattning och inriktning, mera medvetet än vad som hittills varit fallet under senare år stimulerade tillkomsten av kvalitetsbostäder. Förbättrade kollektiva anordningar, en bättre köksutrustning, en högre hygienstandard, en bättre ljudisolering, bättre golvbeläggningar o. s. v. kommer att underlätta arbetet i hemmet och öka trivseln i bostäderna, vilkas kreditvärde naturligtvis därigenom även förbättras.

Nuvarande regler för statlig belåning av bostadshus med högsta belåningsvärde som bas för den samhällliga insatsen torde icke i tillräcklig grad främja utvecklingen mot förbättrad utrustningsstandard. Under perioden 1958—1961 reducerades relativt sett produktionen av rymliga familjebostäder. Inte heller i fråga om lägenheternas utrustning och bostadsområdenas yttre miljö och försörjning med kollektiva anordningar torde under senare år någon direkt förbättring av standarden ha kunnat konstateras.

Stigande byggnadskostnader har resulterat i en successivt ökad skillnad mellan aktuell produktionskostnad och högsta belåningsvärde. Även om, såsom föreslagits av bostadsstyrelsen, en generell höjning av belåningsvärdena skulle genomföras, kommer det för många projekt, särskilt de med jämförelsevis hög standard, ej att kunna erhållas en belåning på rimliga villkor, svarande mot de faktiska produktionskostnaderna. Därigenom föreligger uppenbara risker för att en standardstegring motsvarande den som sker på övriga samhällsområden icke kommer till stånd.

Enligt vår mening borde bestämmelserna om statlig belåning av bostads-

hus ges en sådan utformning att projekt av god standard erhöles en högre belåning än projekt med lägre standard. Detta kunde lämpligen ske genom att belåningsvärdena standarddifferentierades, t. ex. genom tillägg eller reduceringar av belåningsvärdena i de fall bostäderna i fråga om utrustning och miljö är av högre respektive lägre standard än vad som svarar mot de krav som bostadsstyrelsen kan ange som normgivande för svensk standard. En differentiering av belåningsvärdena förekommer i vissa avseenden redan nu såsom t. ex. med hänsyn till olika orters byggnadskostnadsläge, antalet våningar i projektet samt i viss grad med hänsyn till de olika projektens värmeisolering.

Vi är medvetna om att ett system med standarddifferentierade belåningsvärden från administrativ synpunkt kan vara något mer svårhanterligt, i varje fall under en övergångsperiod, än nuvarande system för maximerade belåningsvärden. Sådana svårigheter får dock på intet sätt överdrivas och måste självfallet vägas mot de uppenbara fördelar från allmän synpunkt som skulle ernås om belåningen gavs en sådan utformning att den direkt stimulerade till en bättre bostadsstandard. Anspråken på statskassan vid en ökad belåning för projekt med hög standard torde bli av relativt blygsam omfattning.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte uttala sig för en sådan differentiering av de statliga belåningsvärdena för bostadshus att produktion av kvalitetsbostäder främjas.

Stockholm den 22 januari 1963

Eric Svenning

Oskar Lindkvist